

flaa dette have vi atter kun fulgt, hvad der findes i Fattigkommissionens Forslag. Det vil ses, at Fattigkommissionen foreslaar en lignende Bestemmelse som denne optagen i den Paragraf, som svarer til nærværende.

Jeg kommer nu til at omtale §§ 3 og 4 og det Forslag, vi have tilladt os at stille til disse Paragrafer. Vort Forslag til disse Paragrafer gaar for det Første ud paa at give en noget anden Fremstillingsmaade, idet det er forekommet os lettere at forstaa dette hele meget indviklede Forhold, naar man holder Fremstillingen mere i Overensstemmelse med, hvad der virkelig er Rettighedens Grund. Saaledes have vi ment, at det var naturligt først at udtale den Sætning, at der paahviler Forsørgelsespligt overfor Altkom, overfor Børn. Det er det, som indeholdes i den første af de Paragrafer, der skulle træde i Stedet for §§ 3 og 4. Der er udtalt den almindelige Grundsaetning, at Forældre ere pligtige til at forsyge deres Børn, og med Hensyn til uegte Børn, at Moderen er forpligtet til at forsyge Børnet i samme Omfang som Forældre deres egne Børn, medens man med Hensyn til Faderens Pligt overfor det uegte Barn ligesom Lovforslaget har ment at kunne blive staaende ved den gjældende Rets Regler. Det er Udgangspunktet, Forpligtelsen mod Børnene. — Det næste Spørgsmaal er, hvilken Forpligtelse der, naar Personer, der have Børn, gifte sig, kan indtræde for den anden Ugtefælle. Der forekommer det os, at det vilde være rigtigst at udtale Hovedgrundsaetningen, som ikke er udtalt udtrykkelig nogetsteds i Lovforslaget. Hovedgrundsaetningen maa nemlig jo være den, at, naar en Person gifter sig med en anden, som har Børn af andre Forbindelser, ere disse Børns Underholdning og Opdragelse en Pligt og Byrde, som paahviler den Bedkommende, og som den anden Ugtefælle ved at indlade sig i Ugtefælskab, bliver pligtig til at bære tilligemed ham eller hende. Men det er jo altsaa kun en Forpligtelse, der er forbunden med Ugtefælskab og følger af dette, og som følge deraf maa Forpligtelsen jo, dersom Lovgivningen ikke indeholder særlige Bestemmelser i modsat Retning, staa og falde med Ugtefælskab, og navnlig høre op, saa snart Ugtefælskabet hører op. Det er forekommet os at være den naturlige Grundsaetning i dette Forhold, og som følge deraf er det ogsaa den Grundsaetning, der har maattet være ledende ved disse Spørgsmaals Afgjørelse, saa længe vi ikke have hørt nogen særlig Lovbestemmelse, der greb ind i Forholdet. En saadan Lovbestemmelse fik vi her i Danmark først ved Forordningen af 24de Januar 1844. Førend den Tid taug Lovgivningen ganske om disse Forhold; der var vel enkelte spredte Lovbestemmelser, hvoraf den Forudsætning kunde udledes, at der ikke paahvilede Stedfaderen eller Stedmoderen nogen ud over Ugtefælskab gaaende Forpligtelse overfor Stedbørnene; men

nogen egentlig Afgjørelse af Sagen var der ikke i den da gjældende Lovgivning, og derfor sluttede man altsaa saaledes, at der ikke paahvilede Stedfaderen eller Stedmoderen anden Forpligtelse lige overfor Stedbørnene end den, der fulgte af Ugtefælskab med deres kjønelige Fader og Moder; det vil altsaa sige, at saa længe Ugtefælskabet bestod, maatte Stedfaderen og Stedmoderen deltage i Børnernes Underholdning og Opdragelse, fordi det var en med Ugtefælskab forbunden Byrde, men saasnart Ugtefælskabet ophørte, bortfaldt Grunden til denne Forpligtelse mod Stedbørnene. Denne Sætning maatte altsaa betragtes som Hovedudgangspunktet, og det blev den ogsaa i den gjældende Ret, thi Forordningen af 24de Januar 1844 udtalede ganske vist Stedfaderens og Stedmoderens Forpligtelse betydelig, men man har dog altid, i det Mindste i Retsanvendelsen, betragtet Frdg. af 24de Januar 1844 som et Slags Undtagelseslovbud, det vil sige, man har filltet sig saaledes, at man har sagt: Er der Hjemmel i den til at paalægge denne eller hin yderligere gaaende Forpligtelser eller ikke? og naar man da ikke fandt, at der i Ordene i denne Forordning var Hjemmel dertil, blev man staaende ved den naturlige Grundsaetning, at Forpligtelsen stod og faldt med Ugtefælskab, og kun for saa vidt Frdg. af 24de Januar udtrykkelig hjemlede Ret til at gaa videre, kunde en saadan Ret antages at være tillæde. — Efterat vi altsaa saaledes i denne 2den af de 3 Paragrafer, vi foreslaa i Stedet for §§ 3 og 4, have opfilltet den almindelige Grundsaetning, at man ved at indtræde i Ugtefælskab med En, der har Børn af et tidligere Ugtefælskab, paatager sig Forpligtelse til, saalænge Ugtefælskabets bestaar, at sørge for disse Børn, gaa vi i den næste af Paragraferne, den 3die, over til at angive de Tilfælde, hvor en videregaaende Forpligtelse bør finde Sted, altsaa hvor der bør paahvile Stedfaderen eller Stedmoderen en Forpligtelse til at sørge for Stedbørnene ud over Ugtefælskabets efter dets Opløsning. Vi have tilladt os der at foreslaa nogle Afvigelser fra den gjældende Retsregel, idet vi ere gaaede ud fra, at det Spørgsmaal her i det Hele var foresat til Overveielse, om denne Regel burde bifaldes eller ikke. Det er jo ganske vist, at man ved saaledes at give Regler om Forholdet ligeoverfor Fattigvæsenet ogsaa indirekte kommer til at give Regler for Forholdet selv, men det er jo kun en naturlig Folge af, at vor Ret i det Hele ikke udtaler sig om disse Spørgsmaal undtagen i Fattiglovgivningen; vi have heller ikke i den tidligere Ret noget andet Sted, hvor disse Retsforhold finde deres Behandling. Den Lovgivning, der er afgjorende i saa Henseende, er Frdg. af 24de Januar 1844, som jeg allerede flere Gange har nævnet, der ogsaa er en Lovgivning om Fattigvæsenets Ordning. Det er ved Slutninger derfra, hvorledes Forholdene stille sig overfor Fattigvæsenet, at man i den gjældende Ret kommer til at af-